

Einführung

levads

Trešā reize
SVĒTĀ DIEVA laiks!!!

Visos laikos Dievs ir sūtījis Savus redzētājus un praviešus pie cilvēkiem, kad tie ir apmaldījušies un apmaldījušies. Tā arī mūsu laikā, arī šodien, šajās dienās, kad 144 000 garīgo būtņu, no kurām daudzas šobrīd ir inkarnētas un dzīvo uz zemes, bet pārējās ir aizsaulē un darbojas no turienes, Kristus ir apzīmogojis, lai kā pravieši un lūgšanu karotāji vētrotu elles vārtus un palīdzētu Gaismai izlauzties cauri tumsas arvien vairāk un vairāk caurstrāvojamā pasaulē.

Katrs cilvēks ļauj to, ko ir sējis savā daudzajā dzīvē uz zemes, - par labiem darbiem viņš tiek atalgots ar svētlaimi, bet par ļauniem darbiem viņu nenovēršami un bargi tiesā sirdsapziņa. Egoisma laiks ir beidzies - tas ir tas, kas mums jāsaprot līdz pasaules galam.

Ir pienācis Svētā Gara laiks, un tā ir absolūtā Jēzus Kristus atgriešanās - jo daudzas lietas Viņam vēl būtu vajadzējis mums teikt, bet mēs to nebūtu varējuši aptvert - bet tagad mēs esam tam nobrieduši, un tādēļ Kristus atkal runā uz cilvēkiem - un šoreiz Viņš to dara garīgi - un tas notiek no 1884. līdz 1950. gadam balss nesējiem, kurus Viņš sagatavoja Meksikā!

"Man jums vēl daudz kas sakāms, bet jūs to tagad nevarat panest. Bet, kad tas, Patiesības Gars, nāks, Viņš jūs vadīs visā patiesībā. Jo viņš nerunās pats no sevis, bet to, ko dzirdēs, to runās, un to, kas nāks, jums pasludinās. Viņš mani pārveidos, jo Viņš ņems, kas man pieder, un pasludinās to jums. Viss, kas ir Tēvam, ir mans. Tāpēc Es sacīju: "Viņš ņems no Manis un jums to pasludinās.""(Jņ.ev.16:12-15).

Roku Rojasa - pravieša Elijas iemiejumu - Kristus izmantoja kā instrumentu, lai sagatavotu Viņam ceļu, līdzīgi kā to darīja Jānis Kristītājs, kas arī bija Elijas iemiejums - viņš Meksikas priekšpilsētās sāka sapulču vietas ar ļoti vienkāršiem cilvēkiem. Tie atkal bija Israēla iemiejumi, kas šoreiz bija inkarnējušies Meksikā ar uzdevumu saņemt Trešo Kristus Atklāsmi garīgi caur Svēto Garu kā balss nesējiem ar sava saprašanas orgāna palīdzību, kā arī to pierakstīt un atstāt kā mantojumu cilvēcei. Šis 366 Meksikas Jēzus Kristus mācības, no kurām "Trešā Derība" ir apkopota kā apkopojums ar vairāk nekā 70 nodaļām 684 lappusēs, vispirms spāņu valodā un pēc tam arī daudzās citās valodās, ir publicētas 12 sējumos ar nosaukumu "Patiesās Dzīves grāmata".

Trīs reizes

(Citāts no "Patiesās dzīves grāmatas")

Pirmo reizi (Tēvs)

Pirmā Laika sākumā Dievs vēl varēja garīgi sazināties ar Saviem bērniem caur dažiem izredzētajiem. Viņi dzirdēja Viņa garīgo balsi, kas viņus vadīja. Taču, kad šī saikne tika zaudēta Viņa bērnu pieaugošā materiālisma dēļ, Dievs meklēja starpnieku. Viņš sagatavoja cilvēku, caur kuru Viņš varēja nodot Sevi Saviem ļaudīm. Mozus bija izraudzītais instruments, ar kura starpniecību Viņš pasludināja desmit baušļus, kas nodrošināja dzīves vadlīnijas vispirms Izraēla tautai un vēlāk visai pasaulei. Mozus ar desmit baušļiem un detalizētiem norādījumiem simbolizē Pirmo reizi, kurā Dievs atklājās Saviem bērniem kā Radītājs, vienīgais Dievs, Savā nesaudzīgajā taisnīgumā (Dievs Tēvs no Trīsvienības).

Otrā reize (Dēls)

Kad laiks bija piepildījies, Dievs sūtīja Savu vienpiedzimušo Dēlu. Dieva Gars Jēzū kļuva par cilvēku un mājāja starp cilvēkiem. Savā mācībā Viņš atklāja Dievišķo mīlestību, un ar Savu dzīvi un upurējošo nāvi Viņš deva cilvēcei perfektu piemēru; tādēļ Viņš bija Dievišķais Skolotājs, kas piepildīja Pirmās ēras desmit baušļus ar mīlestību, kas savu augstāko izpausmi atrada pie krusta, kad Viņš upurēja Sevi par cilvēci. Jēzus simbolizē Otro Laikmetu (Trīsvienības Dieva Dēlu).

Trešais laiks (Svētais Gars)

Jēzus nevarēja atklāt visu, kamēr Viņš bija uz zemes, jo cilvēcei vēl nebija tam gatava. Tomēr Viņš pasludināja, ka Tēvs sūtīs Mierinātāju, Svēto Garu. Šo Trešo laiku ievadīja Elija, kura Gars apgaismoja dievišķi ieceltu instrumentu. Tas bija vienkāršs vīrs vārdā Roka Rojasa; viņš, tāpat kā Jānis Kristītājs, bija Dieva Svētā Gara, Patiesības Gara, priekšgājējs, lai Viņš varētu parādīties starp cilvēkiem. 1866.

gadā Elijas Gars caur savu Vārda Starpnieku pasludināja: "Es esmu Elija, Pirmās Ēras pravietis, Pirmās Ēras pravietis, Pārvērtību laikmeta pravietis uz Taboras kalna; sagatavojieties...". Tie klausītāji, kuriem bija garīgās vīzijas dāvana, redzēja Jēzu, Mozu un Eliju, tāpat kā mācekļi to piedzīvoja Jēzus pārveidošanās brīdī uz Taboras kalna. Tas ir apstiprinājums trīs lielajiem laikmetiem un tam, ka Elija simbolizē Trešo laikmetu, kurā patiesības Gars sazinās, jeb Kristus otro atnākšanu Garā (Dievs Svētais Gars no Trīsvienības).

Dievs sniedz Savas atklāsmes pilnīgā kārtībā:

Mīlestības mācība mums tika dota caur Jēzu (Otrreiz) pēc tam, kad mums jau bija pietiekamas zināšanas par Dieva taisnību (Pirmo reizi). Un tā mēs spēsim saņemt sevī patiesības un gudrības mācību tādā mērā, kādā mēs pildīsim mīlestības mācību (Trešais laiks).

Šis ir Trešais laiks - Elijas laiks - Svētā Gara laiks; tas sākās 1866. gadā Meksikā ar Patiesās dzīves grāmatas uzrakstīšanu, kas galu galā kulminēja Trešās Derības apkopojumā. Runa ir par mācību par visu cilvēku garīgo pārvēršanu un sagatavošanos Kristus 1000 gadu valdīšanai un Viņa nākamajai miera valstībai uz zemes.

Dievs mājā katrā cilvēkā, un Dievs ir visu būtņu Tēvs un Radītājs, neatkarīgi no tā, vai tās ir šajā pasaulē vai aizsaulē - visas ir Viņa bērni. Cilvēks ir iemiesots gars, ko Dievs radīja radīšanas sākumā. Šis garīgās būtnes ir izgājušas cauri daudzām inkarnācijām, lai sevi pilnveidotu, vispirms citās, pilnīgākās pasaulēs un tagad arī uz Izpiršanas planētas Zemes, kas tomēr arī ir spiritualizācijas skola. Katrā cilvēkā ir Dieva dzirksts - sirdsapziņa. Sirdsapziņa vada cilvēka garu - gars vada cilvēka dvēseli, bet dvēsele vada cilvēka prātu un viņa ķermeni. Cilvēkam ir jāduhularizējas un jāiemācās tiešas saskarsmes ar Dievu neatkarīgi no konfesijas, ticības, ādas krāsas, tautības ārpus doktrīnām, ārējo formu pielūgsmes un viltus kultiem, akmens baznīcām, farizejisma un viltus gaismas mācībām! (Antikrists)

Pats Dievs vēlas vadīt un vadīt katru cilvēku, izmantojot dievišķo dzirksti sirdī, kas piemīt katram cilvēkam, t.i., cilvēka garu, kas ir sirdsapziņa. Un Viņš to dara, cienot cilvēka brīvo gribu, kā maigs un mīlošs tēvs, kurš vienmēr zina, kas ir vislabākais viņa bērnam.

Cilvēkam ir jāiemācās atvērt savu garu, sadzirdēt savu sirdi un Dieva balsi sevī, ļauties Dieva pamācībām, iedvesmai un vadībai, un tad viņa dzīve kļūs par svētību sev un citiem.

Cilvēka uzdevums ir darīt mīlestības un žēlsirdības darbus, lai izpatiktu Dievam, savam Tēvam, un kļūtu tam līdzīgs, tas ir, pilnveidot sevi, lai viņš varētu tuvoties Dievam. Viņa mērķis ir sasniegt pilnību ar paša pūlēm un ar Dieva žēlastības palīdzību, lai varētu atgriezties mājās pie Tēva uz visiem laikiem un pēc tam mūžīgi dzīvot kopā ar Viņu. Tas ir garš ceļš, kas katram cilvēkam, katrai gara būtnei ir jānoiet soli pa solim, un tam ir nepieciešamas dievišķās mācības, kurām ir spēks attīrīt garu un pilnveidot garīgās būtnes.

Septiņi zīmogi

"Dzīvības grāmata", kas pazīstama no Jāņa atklāsmes ar septiņiem zīmogiem, ir aprakstīta cilvēces vēsture, kā to paredzējis Dievs. Tā ir sadalīta septiņās lielās nodaļās, no kurām katrai ir īpašs zīmogs. Šos zīmogus atplombēja Kristus, lai Dzīvības Grāmatas konkrētajā nodaļā ietvertā gaisma, Dieva griba un izglītojošais plāns, varētu darboties un īstenoties cilvēku pasaulē. Tādējādi cilvēces attiecīgā garīgās attīstības posma galveno mācību simboliskā notikumā simbolizē viens no Dieva izredzētajiem kā šī laikmeta un visu turpmāko laiku vadonis un paraugs. - Kopš Trešā laikmeta sākuma "Dzīvības Grāmata" tika atvērta pie Sestā zīmoga.

Pirmais zīmogs: Upuris

Par šo tēmu Kungs savā jaunajā Vārdā mums saka: "Pirmo no šiem garīgās attīstības posmiem pasaulē simbolizē Ābels, pirmais Tēva kalps, kurš atnesa Dievam savu izpirkuma upuri. Viņš ir upurēšanas simbols. Pret viņu sacēlās skaudība." (U. (= Instrukcija Nr. un dzejolis) 161:54)

No 1. Mozus grāmatas 4. nodaļas mēs zinām, ka Kains un Ābels upurēja Dievam savu dedzināmo upuri. Uz Ābela dāvanu Dievs uzlūkoja žēlastībā, jo tā tika dota ar nevainīgu un tīru sirdi. Bet Kainu Dievs noraidīja, jo Kains nebija tīras sirds. Tas ļoti sadusmoja Kainu, un skaudības un naida dēļ viņš nogalināja savu brāli Ābelu. Tomēr šī Bībeles stāsta dziļā jēga ir tāda, ka Ābels - papildus materiālajam upurim - bija upurējis Dievam arī garīgo upuri par savām zemes cilvēciskajām kaislībām. Tāpēc viņa sirds bija nevainīga un šķīsta. Tādējādi viņa būtības šķīstīšana ir pats upura simbols. Rezumējot varam

teikt: Pirmais zīmogs nozīmē, ka mums ir jāupurē savas grēcīgās kaislības, ka gars dominē pār matēriju un ka tādējādi mēs sasniedzam garīgu vienotību ar mūsu Debesu Tēvu.

Otrais zīmogs: ticība

To simbolizē Noa. Cilvēki neņēma vērā Pirmā zīmoga mācību, bet, ļaunprātīgi ļaunprātīgi izmantojot savu brīvo gribu, ļāva sevi pakļaut materiālisma ļaunajām kaislībām. 1. Mozus 6:3 un tālāk mēs lasām: "Tad Tas Kungs sacīja: "Cilvēki vairs nebūs mana Gara sodīti, jo tie ir miesa. Es došu viņiem vēl simt divdesmit gadus. . Un kad Tas Kungs redzēja, ka cilvēku ļaunums ir liels virs zemes un ka visas viņu sirds domas un darbi ir ļauni mūžīgi. ...Viņš sacīja: "Es iznīcināsim no zemes virsas cilvēkus, kurus Es esmu radījis... . Bet Noa atrada žēlastību Tā Kunga priekšā... . Noa bija dievbijīgs un nevainojams vīrs, un savās dienās dzīvoja dievbijīgu dzīvi. . . "

Tauta nicināja Dieva brīdinājumu un neticēja noteiktajam termiņam, līdz kuram tai bija jālabo savi ceļi. Ticēja tikai viens - Noa. Tas Kungs viņu izvēlējās par savu instrumentu, lai pēc plūdiem sāktu no jauna ar jaunu cilvēci. - Bija vajadzīga stipra ticība, lai īstenotu visus Dieva rīkojumus, kas arī tajā laikā bija diezgan neparasti un tāpēc cilvēki par tiem smējās. Taču Noa uzticējās savam Dievam un rīkojās tā, kā viņam bija pavēlēts. Ticība bija Noasa glābšanas šķirsts ne tikai burtiskā, bet arī garīgā nozīmē, un līdz pat šai dienai ticība ir glābšanas spēks ikvienam ticīgajam. Tā nav nejaušība arī tas, ka Ābrahāms, otrs lielais ticības varonis, dzīvoja tieši Otrā zīmoga laikā.

Trešais zīmogs: garīgais spēks

To simbolizē Jēkabs. Dievs deva Jēkabam garīgo vārdu "Israēls", kas nozīmē "stiprs". Jēkabs jeb Izraēls savā dzīvē saskārās ar daudzām nelaimēm un briesmām, ar kurām Dievs viņu pārbaudīja, bet kuras viņš spēja pārvarēt, pateicoties garīgajam spēkam, kas bija viņā. Viņš kļuva par simbolu garīgajam spēkam, kas mums ir jāiegūst, lai mēs spētu pacietīgi izturēt un padoties pārbaudījumos, ko Dievs mums sūta. Pateicoties iepriekš minētajām garīgajām īpašībām, Dievs viņu izvēlējās par Izraēla tautas priekštecī, jo no viņa 12 dēliem radās 12 ciltis. Jehova caur viņu arī varēja darīt zināmu lielu garīgu atklāsmi.

No Vecās Derības mēs zinām stāstu, kas pazīstams kā "kāpnēs uz debesīm" (1.Moz.gr.28:10 u.tml.): Jēkabs sapnī redzēja kāpnēs, kas stāvēja uz zemes un sniedzās līdz debesīm, un pa tām kāpa un nolaidās Dieva eņģeļi. Kāpņu augšgalā stāvēja Kungs. Tā Dievs simboliskos tēlos parādīja gara attīstību. Mūsu garam ir jākļūst nobriedušākam un tīrākam, lai soli pa solim varētu pacelties. Mēs varam novērtēt, ka mūsu garam nav iespējams sasniegt nepieciešamo tīrību, lai kāpt pa kāpnēm, kamēr mēs neesam kopā ar Dievu vienā cilvēka dzīvē, tā teikt, pirmajā mēģinājumā. Ir vajadzīgi daudzi mēģinājumi, daudzas inkanācijas, lai katru reizi pakāptos dažus pakāpienus uz augšu, atbilstoši mūsu gara briedumam, ko esam sasnieguši. To darot, Kungs mūs brīdina, lai mēs nestāvētu uz kāpnēm, t.i., pastāvīgi progresētu savā garīgajā attīstībā, jo pretējā gadījumā mēs traucēsim tiem, kas nāk pēc mums, viņu garīgajā attīstībā. - Dieva eņģeļi, kas nolaižas pa kāpnēm, ir progresīvie gaismas gari, kurus Kungs sūta lejā, lai palīdzētu tiem, kas kāpj augšup. Šeit atkal tiek pausts, ka Dievs neatstāj mūs vienus ceļā uz mājām pie Viņa, bet piedāvā mums Savu palīdzību. Veids, kā iegūt Trešā zīmoga īpašību, ir ņemt vērā iepriekšējo divu mācību: tikai ar zemāko kaislību upurēšanu un nesatricināmu ticību Dievs var panākt, ka mūsos dzīvojošā Gara dzirksts kļūst par lielu spēku.

Ceturtais zīmogs Likums

To simbolizē Mozus. Dievs izvēlējās viņu, lai izglābtu Israēla tautu no Ēģiptes verdzības, un caur viņu Viņš deva cilvēkiem desmit baušļus un daudzus priekšrakstus, kas cilvēkiem atklāja Dieva gribu. Desmit baušļi kļuva par visu cilvēku likumu pamatu, un, ja tie tiktu uzticīgi ievēroti, cilvēce būtu gājusi pa labo ceļu - patiesa Dieva pielūgšana, taisnīgums, kārtība un cieņa pret tuvāko. Taču Dievišķā likuma neievērošana, tas ir, cilvēka nepaklausība Dieva gribai, ir novedusi cilvēci uz bezdibeņa malas.

Piektais zīmogs: mīlestība

To pārstāv Jēzus. Viņš Dievs kļuva par cilvēku no mīlestības pret mums. Viņa dzīve bija perfekts piemērs, un Viņa mācība bija vienots mīlestības slavinājums, kas savu augstāko piepildījumu atrada tad, kad Viņš atdeva savu dzīvību par mums. Tāpēc Viņš varēja apkopot savu mācību vārdos: "Jaunu bausli Es jums dodu, lai jūs cits citu mīlētu, kā Es jūs esmu mīlējis, lai arī jūs cits citu mīlētu" (Jņ.ev.13:34).

Un patiesi, šajā jaunajā mīlestības bauslī ir ietverts viss bauslis. Tās ievērošana līdz pēdējām sekām atnesīs uz šīs zemes garīgo Dieva Valstību. Aizsaulē tas jau ir noticis, jo mīlestība ir garīgās valstības priekšnoteikums un pamats.

Sestais zīmogs: gudrība

Sesto zīmogu kā Trešās ēras prelūdiju un sagatavošanās posmu simbolizē Elija, Vecās Derības pravietis un lielais karotājs, kurš pēc savas misijas pabeigšanas devās uz debesīm "ugunīgā ratā" (2. Ķēn. 2:14),

Ar šo tēlaino attēlojumu mums tiek parādīts, ka Elijas gars ir gaismas pilns Dieva karotājs. Saskaņā ar Jēzus liecību šis ķerubū gars bija iemiesojies arī Jāņa Kristītāja personā (Mt 11, 7-14), kurš sagatavoja sirdis, lai Jēzus varētu tajās ielikt savu mācību. Viņš arī brūgē ceļu Kungam mūsu laikā, kad Viņš garīgi atgriezīsies, un kā spēcīgs eņģeļu valdnieks nodod visiem gariem un pasaulēm Svētā Gara gaismu, Dievišķo Gudrību, kas izplūst no atvērtā Sestā zīmoga jeb Dzīvības Grāmatas nodaļas, kuras mācības un atklāsmes Kungs pats darīja zināmas caur izvēlētiem instrumentiem līdz pat 1950. gadam. Taču Sestā zīmoga laiks ar to nebeidzās. Sestā zīmoga gaisma turpinās spīdēt pār cilvēci, līdz tā būs atzinusi Kristus atklāsmes Viņa otrās atnākšanas laikā un būs sevi sadvesmojusi. Apmeklējumi, kas notiks tajā pašā laikā, palīdzēs šai attīstībai, lai gari varētu saņemt Dieva patiesību un gudrību. Šādā veidā cilvēce tiks sagatavota septītajam zīmogam.

Septītais zīmogs: pabeigšana

Ar septīto zīmogu ir pabeigts izpiršanas darbs, tāpat kā septītajā dienā, tēlaini izsakoties, tika pabeigta radīšana. Gars ir pabeidzis garo un bēdīgo ceļojumu un atkal atrodas visciešākajā vienotībā ar Tēvu, Gars ar Garu. Nepaklausīgais dēls atgriežas mājās pie Tēva, viņš ir uzvarējis sevi un pasauli. - Septītā zīmoga simbols ir pats Debesu Tēvs, kurš būs šī grūtā garu attīstības un attīrīšanās ceļa galīgais mērķis. Septītais zīmogs vēl nav atvērts. Iespējams, vienam vai otram garam, pateicoties viņa garīgajam briedumam, jau ir dota iespēja piedzīvot nelielu priekšnojautu par to, ko nesīs Septītais zīmogs. Bet visam Izraēlam un visai cilvēcei vēl būs jānāk un jāaiziet paaudzēm, vēl būs jānāk un jāaiziet daudziem pārbaudījumu gadiem, vēl daudzām asarām būs jāattīra sirdis, līdz visiem būs pienācis vislielākais laiks - laiks pastāvīgai sadraudzībai ar Tēvu.

III Izraēlas tauta

Mācībās Tas Kungs bieži runā par "Izraēla tautu", "Manu tautu" vai vienkārši "tautu". Tas nekādā ziņā neattiecas uz Meksikas tautu, kuras vidū notika mītiņi. Vai tas nozīmē Izraēlas valsti? - Nē. - Lai izvairītos no kļūdām, šeit ir īss paskaidrojums par vārda "Izraēla" izcelsmi un par to, kas atklāsmēs tiek uzrunāts ar vārdiem "Izraēlas tauta". Ikviens Bībeles students zina Vecās Derības stāstu, saskaņā ar kuru Jēkabs grūtā dzīves situācijā naktī cīnījās ar "vīru" līdz pat rītausmai. "Cilvēks" nespēja viņu uzvarēt un beidzot sacīja: "Tevi vairs nesauks par Jēkabu, bet par Israēlu, jo tu esi cīnījies ar Dievu un ar cilvēkiem un esi piekāpies." Un Dievs atjaunoja Jēkabam savu apsolījumu: "Tavs dzimums būs kā zemes puteklis, un tu būsi izplatīts uz vakaru un rītu, uz ziemeļiem un dienvidiem, un caur tevi un caur tavu dzimumu tiks svētītas visas zemes ciltis." - Izraēla ir garīgs vārds un nozīmē "stiprs". Tai bija jābūt stiprai, garīgai kopienai, kurā bija iekļauta visa tauta, daudzskaitlīga, spēcīga Izraēla tauta. Un Dievs deva apsolīto zemi cilvēkiem, lai viņi varētu tajā dzīvot mierā un padziļināt savu garīgo saikni ar Viņu. Tomēr saskaņā ar derību, kas noslēgta ar Dievu, tai tika izvirzīts nosacījums, ka tai ir jāpaziņo vienīgā Dieva patiesais dievkalpojums un Viņa mācības patiesība visām zemes tautām, tas ir, ka tai ir jābūt priesteriskai tautai.

Vecajā Derībā ir sniegts spilgts stāsts par Izraēla tautas attīstību gadsimtu gaitā. Drīz vien tajā iezīmējās dalījums: no vienas puses, nelielā grupa, kuru mēs gribam saukt par garīgo Izraēlu, jo tā uzturēja garīgo kontaktu ar Dievu un no kuras vidus izauga gudrie tautas vadoņi un lielie pravieši. No otras puses, vairākums, ko mēs sauksim par materiālistisko Izraēlu, jo viņi izmantoja dievišķās svētības - lielu gudrību, neatlaidību un enerģiju - vienīgi, lai iegūtu varu un bagātību. Šī nepaklausība ar Dievu noslēgtajai derībai bieži vien Izraēla tautai nesa smagus pārbaudījumus, kuros tā pati bija vainīga, jo tās bagātība, vara un lepnums faktiski izaicināja kaimiņvalstis uz karu pret viņiem. Ciešanu un bēdu laikā tauta sauca pie sava Dieva, bet nožēla ilga tikai līdz brīdim, kad tā atguva brīvību un kļuva bagāta.

Daudzo pārbaudījumu laikā garīgā Izraēla mazākums dzīvoja neviltots, tomēr ticības un cerības pilns uz Mesiju. Tāpēc Viņš Jēzū varēja kļūt par cilvēku viņu vidū, lai vēlreiz pievērstu savas tautas

uzmanību Savai garīgajai misijai starp tautām un sagatavotu viņus tai. Garīgais Israēls sekoja Viņam un priecājās dzirdēt Viņa vārdu. Lielākā daļa, materiālistiski noskaņotais Izraēls, Viņam gandrīz nepievērsa uzmanību, un oficiālā Baznīca Viņu stingri noraidīja. Tā gaidīja spēcīgu vīru, varenu karotāju, kas lauzīs romiešu varu un uzmodinās pasaulīgu, krāšņu un neuzvaramu Izraēlu. Bet Mesija bija pazemīgs un apliecināja: "Mana valstība nav no šīs pasaules." Tad viņu vilšanās bija tik liela, ka viņi nosodīja Viņu kā aģitatoru un zaimotāju un lika Viņu sist krustā. - Tādējādi bija noticis ārkārtīgi nozīmīgs notikums - redzama šķelšanās starp garīgo un materiālo Izraēlu.

Garīgais Izraēls pulcējās ap apustuļiem, un mazajā ļaužu pulkā drīz vien nobrieda atziņa, ko apustulis Pēteris ietēra vārdos: "Tagad es patiesībā saprotu, ka Dievs neņem vērā personu, bet visās tautās, kas Viņam ir dievbijīgs un dara labu, ir Viņam tīkams." - Tātad ne tikai jūdi pieder garīgajam Izraēlam, bet arī visu reliģiju un tautu pārstāvji, kas tic un rīkojas saskaņā ar Kristus vārdiem, jo tā ir garīga kopiena, un tāpēc nav saistīta ar tautām. Materiālistiskā Izraēla, fanātiski cenšoties atbrīvoties no romiešu varas, cieta smagu sakāvi karā un pēc Jeruzālemes sagraušanas 70. gadā pēc mūsu ēras pārstāja būt tauta, un jūdi tika izkaisīti pa visu pasauli. Briesmīgo sodu materiālistiskā Izraēla pati sev nodarīja ar savu nepaklausību dievišķajiem likumiem un Mesijas noraidīšanu. Jēzus pravietojums piepildījās, ieraugot krāšņo Jeruzālemes templi: "Patiesi Es jums saku: te nepaliks ne akmens uz akmens, kas netiktu salauzts." Jēzus teica: "Un es jums saku: te nebūs palicis ne akmens uz akmens, kas netiktu salauzts." Un atkal: "Jeruzāleme, Jeruzāleme, kas nonāvē praviešus un nomētā ar akmeņiem tos, kas pie tevis sūtīti; cik bieži Es esmu gribējis sapulcināt tavus bērnus, kā vista sapulcina savus cāļus zem saviem spārniem, bet tu negribēji! Redzi, tavs nams tev paliks pamests tukšs." - Turpmākajos gadsimtos viņi visur bija nevēlama minoritāte, cieta apspiešanu, pazemojumus un grūtības. Taču tagad, gandrīz 2000 gadus pēc šiem briesmīgajiem notikumiem un no tiem izrietošās redzamās šķelšanās starp garīgo un materiālistisko Izraēlu, atkal notiek neiedomājami nozīmīgas pārmaiņas. Garīgais Izraēls, kas zemes tautu vidū bija vāja un maz ietekmīga grupa, bet tagad ir pamodināts un sapulcināts kopā. Kristus savā garīgajā atgriešanās reizē runā uz "Izraēlu pēc Gara". Tagad Viņš apvieno visas "izkaisītās Israēla ciltis", lai apgādātu to ar garu un sūtītu cīņā, līdz tā būs sasniegusi cilvēces glābšanu un garīgo pilnveidošanu. Norādījumi par to ir Kristus jaunās atklāsmes, kas apkopotas 12 sējumos "Patiesās dzīves grāmatā". No otras puses, mums ir materiālistiskā Izraēla. Ilgs un skumjš ir bijis tās svētceļojums, kopš tā ir izmetusi no savām krūtīm To, kas tai piedāvāja savu Valstību kā jaunu mantojumu. Taču smagākie apspiestības laiki ir pagājuši, tā ir kļuvusi bagāta, un ar naudu tai ir liela ietekme. Tā ir kļuvusi spēcīga un lepna, un nacionālistiskais atzars atkal ir nostiprinājies kā tauta, ir atmodušās vecās reliģiskās tradīcijas. Tā tic, ka pilda Jehovas un Mozus likumus, bet patiesībā tā joprojām pielūdz zelta teļu. Tā ir tālu no savas garīgās misijas izpratnes un īstenošanas. To nedrīkst uztvert kā vienpusēju pārmetumu pret jūdiem vai izraēliešu tautu; visas zemes tautas - varbūt izņemot nelielas minoritātes - ir materializējušās un "dejo ap zelta teļu". - Ja šajā paskaidrojumā īpaši pieminēta materiālā Izraēla, tad tas ir tāpēc, ka šajā traktātā tiek runāts par garīgo un materiālo Izraēlu, un tajā ir teikts, ka šī pēdējā - pagaidām - vēl nepilda savu Dieva noteikto uzdevumu būt par priesteri starp zemes tautām.

Neviļus mēs sev jautājam: kas notiks tālāk? - Mēs nedrīkstam aizmirst, ka Dievs Israēla tautai ir devis lielus apsolījumus, un Viņš tos nekad nepārkāps. Taču, to darot, mums jāapzinās arī tas, ka svētības apsolījumi, ko Dievs deva Jēkabam par viņa pēcnācējiem, attiecas uz garu, tāpat kā jau vēlākais Jēkaba vārds, proti, Israēls, ir garīgs vārds. Kļūdaini ir domāt, ka šie apsolījumi attiecas uz matēriju, tas ir, uz tautas cilti vai uz Izraēla pašreizējo stāvokli. Ja tas tā būtu, tad pravieši un Dieva vēstneši joprojām rastos tajā. - Taču pienāks laiks, kad Izraēla, kas tagad vēl ir materiālistiski noskaņota, apvienosies ar garīgo Izraēlu, un abas atkal veidos vienotību - vienu Izraēlas tautu. Bet kad tas notiks? - Kad materiālistiski noskaņotais Izraēls atsakās no naudas, varas un lepnības un atzīst jaunās Kunga atklāsmes - kas, iespējams, būs iespējams tikai pēc vēl vienas vissmagākās apciemošanas - un ar sāpju asarām izsaucas: Jēzus bija Mesija, un Kristus arī mums ir "ceļš, patiesība un dzīvība".
